

Je zintuigen volgen

Kika Sprangers, Martin Fondse en Jörg Brinkmann spelen het lied Lamento.

Uw zwijgen
kan nooit leegte zijn,
ik zou versmachten.
Het zal herfst
en winter zijn,
sterven aan mijzelf
en vruchtbaar wachten,
deemoedig wachten.

De lezing van vandaag is genomen uit het Evangelie volgens Johannes, hoofdstuk 20, vanaf vers 11.

Wat een ervaring maakt Maria Magdalena hier mee! Kan jij je inbeelden wat dit moet geweest zijn? Eerst zit ze wenend buiten het graf. Ze had Jezus zien sterven. Ze had gezien hoe Hij in het graf gelegd werd. En dan, alsof dit allemaal nog niet genoeg was, lijkt het wel of ze zijn lichaam van haar hebben weggepakt. Nu maar hopen dat iemand tenminste zo vriendelijk zal zijn haar te zeggen waar ze het dode lichaam kan vinden.

Dan is er een moment van verwarring. Ze herkent Jezus niet eens, terwijl Hij toch voor haar staat en tot haar spreekt. Het is alsof het getuigenis van haar zintuigen mijlenver achter blijft op haar verwachting en hoop. Het dringt gewoon niet tot haar door.

Uiteindelijk herkent ze Jezus, als Hij haar bij haar naam noemt. Hoe moet dat moment geweest zijn?

De passage zal nu opnieuw voorgelezen worden. Let goed op de dramatische verandering in haar gemoed: in deze weinige lijnen, in die beperkte ogenblikken, gaat het van rouw, naar verwarring, tot vreugde.

Je hebt je ingeleefd in de gevoelens van Maria Magdalena in deze scène. Welke gevoelens kwamen er bij jou op? Is er iets dat je Jezus nu wil zeggen? Iets dat je voelt en Hem wil meedelen? Wees je ervan bewust dat de verrezen Jezus nu bij jou is - spreek gerust vrijuit tot Hem.